

רה אחת שמישפחת מרידור היא שותפה חשובה בה. אליאס מספר כי לצורך המכיר רה לפליטים בלבנון נבחר דגם של בית טרומי, שכינויו הוא „נתיבי העשרה“. על שם ההתנהלות שהיתה בפיתוח רפוח, ושלה סופקו בתחילת דרכה בתים כאלה.

אך הפליטים הפלסטינים בלבנון אינם עומדים לזכות בבית טרומי דומה לזה שזכו לו המתנחלים היהודים בפיתוח רפוח. אליאס מבהיר מייד שמישרדי ארכיטקטים, העובדים עם חברת מבט, עובדים בי ימיהם על הכנסת שינויים בדגם של נתיבי העשרה.

אליאס אומר כי מדובר במיבנה שאורכו כשישה וחצי מטרים ורוחבו שלושה ורבע מטרים. עובי הקירות הוא 15 סנטימטרים. הדגם הזה, אומר אליאס, „לא בדיוק זהה בעמידות שלו לדגם של נתיבי העשרה. עשינו שינויים כדי להויל אותו.“

כאשר נשאל אליאס למחירו של הדגם המזול, הוא משיב: „עשרת אלפים דולר היחידה.“

הנושא עדיין

לא נבדק

ע כור מיבנה השווה בשיטתו לשני חדרים קטנים, מבקש אליאס מחיר של יותר משלושה מיליון לירות!

לשם השוואה: שווייה של דירה בת 100 מטרים רבועים באזור טוב בתל-אביב, עשוי להגיע ל-18 אלף דולר, כלור מר: מחיר של 250 אלף לירות למטר רבוע. מחיר זה כולל את מחיר הקרקע, הגינה, וכל הנוחיות. מישפחת מרידור ושותפיה מבקשים למכור לפליטים הפלסטינים מיבנה זעיר, נטול כל נוחיות, בי מחיר של 150 אלף לירות למטר רבוע!

לשאל העולם הזה אם לדעתו יש למיבנה הטרומי שהוא מציע סיכוי לגונן על הפליטים מפני החורף הקר בלבנון, משיב אליאס: „האמת היא שלא נכנסנו עדיין כל-כך עמוק לכל הנושא הזה, ואין לנו בדיקות.“

אליאס טוען כי שום מישרד ממשלתי לא הזמין את הבתים האלה, והכוונה היא למכרם ישירות לפליטים. כאשר לפרטים נוספים, הוא היפנה את העולם הזה לחברת סלקט, שלדבריו עוסקת במיסחר עם לבי-גון.

חברה בשם סלקט אינה רשומה בספרר הטלפונים. לעומת זאת רשומה בספרר הטלפונים חברה בשם יררט, שהיא חברת בת אחת של רסקו. חברת יררט עוסקת בשיווק, שיחת טלפון ליררט הגיבה תר צאות, התברר כי חברת יררט — גם היא כבעלות חלקית של מישפחת מרידור — מקיימת קשרים ענפים בכל מה שנוגע למכירות ללבנון עם חברת סולכורו ההסיתדרותית.

מנכ"ל סולכורו הוא יוסף ברנטל. הוא מבהיר את התעלומה של חברת סלקט. חברה זו היא חברת-בת של סולכורו. העיר סקת במיוחד בסחר הישראלי עם לבנון. ברנטל הוא גם המנכ"ל של חברה זאת.

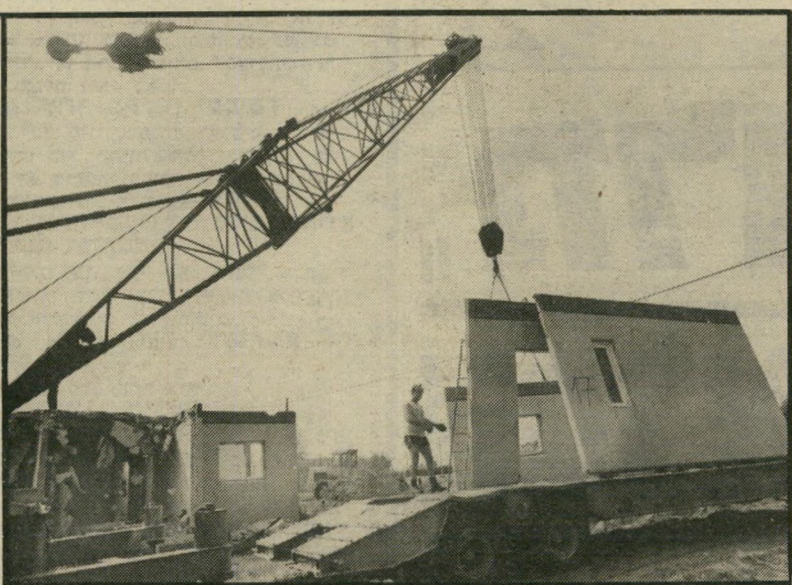
ברנטל מספר שסולכורו — באמצעות סלקט — עוסקת בענייני הסחר עם לבנון מזה שישה חודשים. הוא אומר שנוסף על הבתים של חברת מבט, הוא מנסה למכור ללבנונים גם בתים טרומיים מתוצרת חברת יררט וזכר של קונצנרן כלל, ובתים של חברות נוספות. שהוא אינו זוכר את שמר תיהן.

לדברי המנכ"ל של סולכורו ההסיתדרותית וחברת-הבת שלה, סלקט, אין צורך להתיראש מן הדחייה הזמנית של הבתים הטרומיים על-ידי הפליטים בלבנון. הוא בטוח שלבסוף הם יימכרו. „זה לא יוצא דופן שעוברים ארבעה או שישה שבועות עד שמהי זז שם, ומוכרים משהו, ואם יש סיבות פוליטיות — זה יכול לקחת יותר זמן.“

ברנטל אינו יכול להתייחס לפרטים הטרומיים הנוגעים לבתים שמנסים למכור לפליטים. בעניין זה הוא הפנה את העולם הזה בחזרה אל ישראל אליאס, או אל זוהר

להרוס - מייד אחרי כניסת צה"ל למחנות הפליטים הפלסטינים ברשידייה ובטין אל-חילוה, פעלו הבודדורים במחנות, והרסו את הבתים, כאשר עשויות אלפי פלסטינים נותרים ללא קורת-גג, לקראת החורף הלבנוני הקשה.

ולשקם - תחת ניצוחו של השר הממונה על הסיוע לפליטים הפלסטינים בלבנון, מציעה חברת מבט, שבבעלות מישפחת מרידור, את הפיתרון היקר לפליטים חסרי הגג — בתים טרומיים במחיר של 10,000 דולר האחד!

לביא, שהוא דובר חברת רסקו. לביא הוא האישי שביקש להקים אגודה של אזרחים ישראלים למען החזרת סידרת-הטלוויזיה דאלאס אל האקדמים, בעניין הבתים הטרומיים, שאיתם מנסה מבט למכור לפליטים בלבנון. הוא מוכן לומר הרבה פחות, גם לביא מנסה לומר תחילה שהוא אינו יודע דבר על עיסקי לבנון. רק אחר-כך, כשמתברר לו שהמרצע כבר יצא מהסק, הוא אומר:

„יש מוצר ששמו, קובייה, מוצר ממש מוכן עם תשתית של חשמל וסניטציה, אני יודע רק שהוא תוכנן ויוצר עוד לפני שקמה הצעה בעיית לבנון, אבל יכול להיות שהוא יתאים לדרישות שם.“

מי שמוכן לדבר עוד פחות מלביא, הוא ראובן שלום, עוזרו של השר

יעקב מרידור. עשרות נסיונות להתקשר עימו ממערכת העולם הזה בשבועיים הר אחרונים עלו בתוהו. ראובן שלום נמצא תמיד בישיבה. הוא תמיד מסיים אותה בי עוד עשרים דקות. כאשר הוא מסיים אותה הוא תמיד יוצא מהמישרד לעשרים דקות נוספות, וכן הלאה. בניסיון האחרון שנעשה לדבר עם שלום, אמרה תחילה מזכירתו שהוא נמצא בתל-אביב. כאשר נשאלה היכן בתל-אביב, היא שאלה מי השואל. כאשר נאמר לה כי השואל הוא העולם הזה, התברר לפתע כי ראובן שלום אינו בתל-אביב כלל, אלא בלבנון הרחוקה!

יתכן שערוצי התיקשורת בין חברת רסקו של מישפחת מרידור ובין מישרדו של השר מרידור הם מהירים ופתוחים. יתכן גם שראובן שלום סבור שיש לו מה להסתיר.

מה שיש להסתיר, הם אולי הרווחים שתעשה מישפחת מרידור ממכירת בתים לפליטים שהשר מרידור אחראי על שיכ-כונם.

רווח למישפחת

השר

ח חברת „מבט“ היא חברת-אחות של רסקו, ושלוש החברות האלה שייכות לחברת מבט — מתכננים ובונים ערים, בי חברת מבט יש למישפחת מרידור 7.5 אחוז זיט. זמן-מה אחרי שמונה מרידור כשר בממשלת הליכוד השנייה, הוא העביר את חלקו במבט לבנו, דויד מרידור, שגם תפס את מקומו בהנהלות ובמועצות-המנהלים של חברת-הבת. את חברת מבט רכשה קבוצת מרידור כבר בחודש ינואר של שנת 1981, תמורת 4.5 מיליון דולר. לחברת זאת יש מיפעלים בחולון ובשדרות, חלקה של מישפחת מרידור בחברת מבט דימה לחלקה במבט וברסקו.

אם תצליח חברת

„מבט“ למכור

לפליטים בלבנון

רק כמה מאות של

בתים טרומיים

מתוצרתה - תרוויח

מישפחת מרידור

עשרות מיליוני ל"י

אם יצליחו אנשי מבט למכור 1000 בתים מתוצרתם לעשרות אלפי הפליטים חסרי-הגג במחנות בלבנון, יסתכמו הכנסותיהם בעשרה מיליון דולר, אדם היודע את מחירי הבנייה הטרומית טוען כי לפחות מחיר ציט מסכום זה היא רווח נקי, לכיסי מישרד פחת מרידור יכולים לזרום כמה עשרות מיליוני לירות של רווחים.

כאשר השר מרידור הוא הממונה על הסיוע לפליטים בלבנון, וביכולתו לקבוע באיזה קצב ייבנו שם האוהלים והבתים, וכמה מהם ייבנו, הוא יכול לקבוע גם כמה בתים טרומיים יימכרו, וכמה תרוויח מישרד פחתו כתוצאה מסיבלם של הפליטים הפלסטינים בלבנון.

שדמה פרנקל

"רסקו" חברה להתישבות חקלאית ועירונית בע"מ

מנהל כללי משותף של החברה הימית להובלת פרי ונשיא אטלנטיק חברה לספנות בע"מ	מילה	ברנר
מנהל חברות תל-אביב	יעקב	דאם
מנכ"ל תעשיות לייזר בע"מ רמת גן	דוד	מרידור

בן במקום אבא - אחרי שמונה כשר בממשלה הליכוד, בחודש יולי של שנת 1981, היה על מרידור לוותר על מקומו במועצות המנהלים של החברות שבבעלות מישפחתו. מרידור לא הזדרז לעשות זאת, ורק בחודש ספטמבר מונה לבנו, דויד מרידור, במקומו בממשלת המנהלים של רסקו. זהו תצלום של הטופס המודיע על השינוי.